

Dr. Kolláth György

Egy miniszter feltámadt, s kenterbe verte ellenzéki ellenfelét egy nyilvános vitában. A ruhatárban ez volt az általános megítélése az ifjúsági és sportminiszter, valamint a parlamenti szakbizottság szocialista pártbeli elnöke "Tárcatükör" című asszójának. A sportban legelőször gratulálni illik. Íme! Írásom mégsem sportcikk, hanem közéleti eszmefuttatás. Jelzés értékű és a következő hónapok közéletét előre vetítő eseménynek

lehet(t)ünk tanúi. Ha a leendő politológus hallgatók előtt lement vita végén a szavazó urnához kellett volna járulni, hogy döntsünk a következő 4 év sorsáról, akkor aznap kb. 3:1 arányban a kormányoldal diadalmaskodott volna. Aki elkötelezetten hisz a politikai váltógazdálkodásban, az nem akadhat fenn ezen. Egy feltétellel: hogyha a valóság és a kampányduma legalább az irányát, s a lényegét illetően egybe esik. Különben a szemfényvesztés győz a fals módon kommunikált tények, s a válságos "helyzet" felett.

Deutsch miniszter két éven át tehetségtelenül, idegesen, szájalmasan vergődött. Szavai, tettei az összerendezettség hiányát, a megértés és a hitel nélküli akciózást mutatták. A problémák meghaladták az erejét. És bár röstellkedni képtelen volt, rendre (ki)talált valami alibit magának. Az MLSZ-botrány után már nem sok vizet zavart, ellenben megtörten osztogatott és ígérgetett. Azt hajtogatta róla sok "közéleti", hogy tulajdonképpen rendes fiú. Alkalmasint nem szavatartó, de nem gonosz. Észnek ott van Schmitt Pál. A futballt majd (csak) elrendezik Demjánék. Adófizetői pénzzel rengeteg seb gyógyítható. Sydney jókor és jól jött. Időnként őrjöngtek Deutsch miatt Orbánék, de csak egyike volt az alkalmatlan minisztereknek. Lekezelt kishalként tett-vett az öt lenező (egyívású) cápák között. Prügelknabe, egyben miniszteri kudarcai révén hatalmi ambícióiban fékezhető alvezér is volt sokáig.

A minap – emlékeztetnék Pallas Athénére! – a miniszter teljes fegyverzettel reinkarnálódott. Nem egyszerűen csak jó formában volt. Egy más karakter, egy jól kitalált és megcsinált figura nézett szembe 150 kritikus egyetemistával. Azt mondta nekik, amit azok szívük szerint hallani szerettek volna. Olyan volt a kommunikációja, hogy (tárcabeli szóhasználat szerint) a "bugyilehúzó mosoly" tarolt. A Fidesz arculatépítői csodát tettek. Kritikus, sőt gonoszok kérdések sorát kapta papíron, de az angolna kecsességével bújta ki a "felelős" válaszok alól. Játszott a közönséggel: szavaztatott a mindennapos sportolásukról, kb. 70 %-nyi időben nála volt a szó, mindvégig ő tematizálta a beszélgetést. Egy pillanatra sem engedte át – még a korrekt boxbíró alakító Obersovszky Péternek sem – a kezdeményezést. Görcsössége eltűnt, mondatai 90 %-át be is fejezte, de mindez semmi a dolog "megkomponáltságához" képest.

Csak szemléltetően lehet visszaadni jelenségét. Sportcikk címeként ezt írnám: Góllövő: OrbánII., az egyik kapuba 9, a másikba 3 (ön)gólt rámolt be.

A látszat szerint a magyar sport, s azon belül is főleg a foci bajai, tennivalói alkották a főmenüt. Valójában inkább a kulisszát egy magánszámhoz. Hiába szólt volna kényes kérdés pénzosztásról, olimpia-rendezésről, utánpótlás gondokról, a tornatermi helyzet fogyatékoságairól, a kábítószer-ügyekről, sporttörvényről vagy más dilemmáról, a miniszteri replika - remek felépítésben - orbáni metódussal élt. Minden egyes témánál a legelején mondott valami nagyon rokonszenves közhelyet (kaptáció benevolencié). Majd imponáló, emelkedő hazai számadatok következtek a fejlődésről, megspékelve műveltséget szemléltető külföldi kitekintéssel. Ebben a középső blokkban nagyon korszerű és okos mondatok is helyet kaptak célokról, irányokról, azaz számon nem kérhető szlogenekről. Ezzel rendre sikerült is "megfőzni" a hallgatóságot. Így a végén már csattanhatott az ostor a régi kormányon, a mai ellenzéken, másokon. Szemenszedett valótlanosságok következ(het)tek a sporttörvényről, nem létező pénzosztási elvekről, állami

Cím
Reinkarnáció
Dátum
2001.03.23.

Dr. Kolláth György

sportinformációs rendszerről, önkormányzati kapcsolódásokról, a kormány "civilbarát" szándékairól, s legfőképpen magáról a minisztériumról. Mindehhez képest az ellenzéki mondatfűzés egy- vagy kétkapura játszó zsörtölődésnek hatott. Ám arról, hogy korábban talán sohasem átélt válságban van ma itthon mind a "látványsport", mind pedig a gyerekek, a felnőttek testkultúrája, és még csak a jövő kontúrjai sem látszanak, végeredményében nem esett szó. Arról sem értekezett senki, hogy micsoda képtelenség az az olcsón megszámitott és rendszeridegen paternalizmus, amit törvénnyel és törvénytelenül a sporttárca nap mint nap folytat. Miniszter úr még azt is megengedte magának, hogy a 80-as "fűkúval" rendelkező jegyzőket bántsa annak az információs rendszernek a kapcsán, mely egyik stratégiai pontján a sportszerű Grespik dr. fog állni. A szemfényvesztés oly finoman működött, hogy a slusszpoénnak szánt "dőfés" sem talált elevenbe arról, miként lehet az ISM az Országimázs központ mögött a második a felesleges szervek toplistáján? A miniszteri derű elvette a kérdés élet és kampányszintű optimizmust sugallt.

Egy fiú beérkezett. Megmutatta újraszabott önmagát. Nem jobb minisztert lett, hanem rafináltabb. Rendezni közös dolgainkat képtelen, talán nem is hajlandó, de a választási kampány megvívására felkészült. Vele szemben egyelőre csak ellenzéki politikai groteszk látszik: mint amikor a mérges gomba a földhöz veri a kalapját. Kit érdekel, hogy változatlanul nem tudhatunk hiteles konkrétumokat jövőnk egy ígéretes szegletéről, a sportról? Arról sem, hogy magunk vagy gyermekeink tehetsége, élet-esélye, testi kultúrája mire számíthat. Mikor, mitől és mi lesz jobb úgy, hogy azt ne csupán elhinni, hanem érezni is lehessen?

Szólót táncoltak nekünk, tapsolhattunk. Másként, érdemben nincs közünk a parádéhoz, pedig a mi pénzünkből és a mi bőrünkre megy a játék. Más demokráciákban is döntő: hogyan megy át a polgárokhoz a politika üzenete. A közös pontszám azonban úgy jön ki, hogy összeadják a tartalom és a kulcsín értékét. Itthon ellenben kivonnak, összevonnak, vállat vonogatnak. A tűzből mentett hegedű másként szól. Ennyi?